

VÁNOČNÍ DAGMAR PECKOVÁ

SU4244-2

Supraphonline

Foto © Petr Kurečka

„Jsem velmi šťastný člověk, protože mě život naučil, abych šťastnou byla. Měli bychom vždy mít vize, pozitivní myšlenky a radost, když se naše vize naplní. A brát všechno s velkým díkem vůči životu. Šťěstí není zadarmo. Neměli bychom sedět doma a nadávat, ale něco pro okolí udělat.“

P. F. 2019 Dagmar Pecková

► **Album Nativitas sestává z českých a moravských vánočních koled, vánočních písní z českých barokních kancionálů a vánočních zpěvů staré Evropy. Je to tedy bohatá studnice pro výběr repertoáru. Paní Pecková, prozradte nám, jak vznikla finální dramaturgie?**

Na konečné podobě dramaturgie jsme se domluvili s Jaroslavem Krčkem. Velmi jsem stála o to, aby na desce bylo co nejvíce evropských koled a to v různých jazycích. Je tam tedy i vlámská nebo nizozemská koleda. Zastoupeno je i Švédsko je příklad severské evangelické tradice. Noty zpracovával a upravoval pan Krček a mám pocit, že ta spolupráce byla velmi rychlá, plodná a účinná.

Jak vlastně vznikla vaše spolupráce s Jaroslavem Krčkem?

Těsně před Vánoci 2016 mě Spirituál kvintet pozval jako diváka na svůj vánoční koncert do pražského Obecního domu.

Jejich hostem byli právě Jaroslav Krček a Musica Bohemica. Přišla jsem tam velice unavená ze zkoušky, ale jakmile začala Musica Bohemica hrát, ožila jsem. Předvedli nádherný výkon, který mě tak nadchl, že jsem po koncertě zaťukala u Jaroslava Krčka v šatně a v podstatě mu oznámila, že s ním natočím vánoční album.

Jakou hudbu jste během Vánoc poslouchala vy sama – jako dítě i později jako dospělá?

V době kdy jsem byla malá, tak nebylo moc možností poslouchat hudbu na nějakém přehrávači, takže jsme to doma řešili tak, že jsme se sesedli u klavíru a společně zpívali koledy třeba ve trojlase. Přiznám se ale, že svou novou desku si pouštím sama pro sebe už teď. A ten poslech mi dělá radost. Musím ale říct, že je to vlastně výjimečná situace, protože málokdy o sobě dokážu mluvit v nějakých pozitivích

a málokdy jsem schopná poslouchat své nahrávky. Vždy mě na tom albu nadchne fakt, že na jednu stranu je tam barokní hudba, která ale přechází do folklóru a do všeobecného veselí.

Můžete nám představit další hudební hosty na novém albu?

Vedle souboru Musica Bohemica Jaroslava Krčka zpívá společně se mnou Karel Jakubů (jeden ze členů souboru Musica Bohemica), ale také sám Jaroslav Krček a Filip Dámec. Vedle těchto hudebníků jsem přizvala skvělý mužský vokální ansámbl Gentleman Singers.

Je mi jasné, že interpret si v hlavě nosí mnoho hudebních snů a plánů, které by rád natočil. Můžete prozradit, co mohlo být další CD?

Možná to bude znít neuvěřitelně, ale já mám v hlavě natáčecí plány až do roku 2022.

Velmi ráda bych pokračovala v projektu Nativitas, pro který už teď máme natočené dvě koledy, které se nevešly na aktuální album. Další projekt mám připravený se skladatelem Darkem Králem, což je projekt na pomezí elektronické hudby. Cílem tohoto projektu je opěvování impresionistických obrazů v různých jazycích (německy, italsky, francouzsky atd.). Ráda bych se v další nahrávce věnovala i českým filmovým písním z 30. let 20. století. Další položkou na mém seznamu je album s áriemi „frivolních žen“, které by svým způsobem navazovalo na album „Hříšnice“ (vydáno 2015). Tentokrát bych natočila árie z děl Jacquese Offenbacha. Jsem jako buldozer, vím to osobě. Mám stále potřebu něco tvořit...a velmi dobře si uvědomuji, že nikdy nevím, kdy skončí moje „záruční doba“.

Foto © Petr Kurečka

MARTIN CHODÚR HALLELUJAH

„Spolupráce s Janáčkovou filharmonií pro mě byl svátek. Všichni jsme tahali za jeden provaz s přesvědčením, že snad vzniká něco s trvalejší hodnotou“, říká o svém vánočním počínu Martin Chodúr. Album s názvem Hallelujah slavnostně pokřtili společně s Hanou Maciuchovou za účasti mnoha hostů v pražském klubu JazzDock.

Martin Chodúr si po dvouleté usilovné práci splnil velký sen – natočil desku s šedesátiletou **Janáčkovou filharmonií Ostrava** v čele s dirigentem **Markem Prášilem**. Na albu se podílel textově i aranžérsky a společně s dramaturgem **Janem Adamem** sestavili čtrnáct vánočních písní a koled.

Martine, v anotaci desky se píše, že by měla být slavnostním posloucháním. Jsou pro vás Vánoce slavnostním časem?

Ano, do určité míry. Můj vztah k Vánocům býval vždycky takový, řekl bych, běžný. Když jsem byl malým klukem, slavili jsme Vánoce jako všichni okolo. Nebyli jsme věřící, tudíž ne liturgicky, neodlívali jsme olovo ani jsme nedrželi žádné jiné zvyky. Měli jsme stromeček, večeři, dárky. Svým novým albem vlastně oslavuji světské Vánoce. Někteří lidé takové Vánoce mohou vnímat jako komerční věc, ale z mého pohledu to tak není. A když se bavíte s Evropany, kteří vyrostli ve společnosti s křesťanskou tradicí, vnímají je všichni podobně. Protože se toto vnímání dědí z generace na generaci.

O Vánocích by se měly dít hezké věci, lidi by se k sobě měli chovat dobře, měli by být spolu. Tohle by mělo platit univerzálně, pořád, ale v myslích lidí to platí především o Vánocích. A to i v myslích těch, kteří jsou přes rok skeptičtí.

Lidé si s sebou nesou rodinné Vánoce už z dětství, a když se stanou rodiči, chtějí zase udělat hezké Vánoce svým dětem. Je to tak i u vás?

Je. Jeden z důvodů, proč jsem se rozhodl nahrát vánoční album, byla touha nahrávat s velkým orchestrem. Souběžně s tím ale šla potřeba nahrát vánoční desku právě teď, v době, kdy mám malého syna. On je v období, kdy ho všechno zajímá a vidí věci, které my, dospělí, už nevidíme. Všechno pro něj skýtá nekonečno možností. Můžeme se u něj inspirovat. Když on třeba zpívá Páslí ovce valaši, má to pro něj nesmírně hluboký obsah. Pro něj je to celý hudební vesmír a prožívá emoce, které nikdy nezažil. Proto jsem se rozhodl nazpívat i některé zdánlivě jednoduché písničky. Ovšem s tím, že do nich vkládám něco navíc.

Můžou vaši vánoční desku poslouchat i děti?

Ano, ale není to deska určená primárně dětem. Už proto, že není jednoduchá. Dítě musí nejdříve poznat základní, jednoduché věci, a na nich stavět budování svého vztahu k věcem složitějším. Zjednodušeně řečeno, člověk, který nikdy neviděl strom, těžko ocení jeho expresivní zobrazení v umění. Chtěl jsem desce dát uměleckou hodnotu, kterou děti nemusí pochopit. Ostatně – ani umění jako takové není pro děti.

Některé známé písničky posluchač asi téměř nepozná. Třeba zmíněnou koledu Páslí ovce valaši. U notoricky známé písně Hallelujah zase dost dlouho trvá, než člověku dojde, o jakou písničku se jedná. Byl tedy váš cíl vtisknout známým melodiím úplně jiný, nečekaný kabát?

Ano. Je nesmysl dělat to, co už vzniklo, a obzvláštní nesmysl je dělat to stejné. Měly by vznikat unikátní záležitosti. Navíc já jako zpěvák se nezabývám konkrétním žánrem, nechci být specialistou nebo autentickým zpěvákem v nějakém určitém žánru. Chci

pracovat se svým hlasem, být takovým, jakým jsem, a to v různých žánrech. Tím pádem všechno, co dělám, je nějakým způsobem interpretace. Interpretace z pohledu mého a z pohledu každého kdo se mnou danou píseň hraje, nebo se na ní jakkoliv umělecky podílí. Izvukař interpretuje zvuk, který jde z pódia. Tohle samozřejmě platí i pro moje vánoční album. Každý jeden člověk, který se na albu podílel, je nesmírně důležitý v rámci celku. Když zpívá Hallelujah Leonard Cohen, je to podoba A. Pak je spousta dalších verzí, a já mám na albu svoji verzi, svoji interpretaci, která se skládá z mnoha dalších interpretací dalších spoluhráčů, aranžérů, dirigenta atd... Své album vnímám komplexně, jako celek.

Zpátky k Hallelujah, asi jste se chtěl odlišit od obrovského množství coververzí, které u téhle písně už existují...

Chtěl. Rozhodně jsem nechtěl být prvoplánový, protože prvoplánových verzí už existuje spousta. Cohen v téhle písni říká, že má stejnou hodnotu hallelujah v kostele, jako třeba v hospodě. To je mi

► blízké. Na svém albu klidně zařazují liturgickou píseň Jdou zástupy věrných (Ades-te fideles pastores) vedle zcela světského pohledu na Vánoce, tím myslím píseň Phila Spectora Baby (Please Come Home), která nabízí až humorně naivní obrazy tohoto období. Takové kombinace mám rád. A jak už jsem řekl, chtěl jsem oslavit i ty světské Vánoce.

Když vaši novou desku poslouchám, cítím kontrast mezi vašim civilním zpěvem a některými poměrně složitými aranžemi.

To byl cíl. Spousta aranžů je veskrze klasických, hraje je klasicko-romantický orchestr. Člověka by lákalo zpívat tyhle písně operním zpěvem, ale to jsem nechťel a upřímně to ani neumím. Jsem popový

zpěvák, chtěl jsem zachovat popovou stránku věci a intimitu, kterou tenhle způsob zpěvu nabízí. Příkladem je třeba píseň Koléda z Coventry. Tady je ten kontrast mezi gigantickým zvukem orchestru a mým zpěvem obrovsky patrný. Filharmonie burácí a já zpívám blízko mikrofonu, na dechu. Vzniklý efekt je pro mě velice zajímavý. Chtěl jsem, a to platí o celé desce, využít nesmírného množství výrazových prostředků, které máme k dispozici, zkoušet je a vymyslet ten způsob, který mi byl nejbližší. Tím vzniklo, myslím si, homogenní, provázané album.

Na desce je jediná píseň, u které jste napsal hudbu i text. Neměl jste ambici mít i na tomhle albu víc svých písniček?

Napsat víc než jednu vánoční píseň

nebylo v mé kapacitě. Pro mě coby textaře je to poměrně omezená oblast. Napsal jsem píseň Síla mít rád, její text je pro mě vánočně univerzální. Ani jsem neplánoval, že by na albu Hallelujah bylo víc kompletně mých písní. Ale u několika písniček mám své texty. Buď proto, že mi původní verze českých textů nešly tzv. do pusy, nebo proto, že se příliš vzdalovaly původnímu významu, což osobně nemám příliš rád.

Mluvili jsme o svátcích. Zřejmě pro vás byla svátkem i spolupráce s ostravskou filharmonií, byť jste natáčeli zvlášť.

Naprosto. I když jsme natáčeli každý zvlášť, od začátku prvních dohadů jsem byl u všeho přítomný. Mluvil jsem s aranžéry i s dirigentem Markem Prášilem,

mimochodem mým spolužákem z Janáčkovy konzervatoře. V Janáčkově filharmonii zase hraje spousta mých profesorů. Znal jsem je jako authority, a oni najednou hrají moji hudbu! Všichni jsme tahali za jeden provaz s přesvědčením, že snad vzniká něco s trvalejší hodnotou. Filharmonie je nezapustitelnou součástí alba. Muzikanti mají co hrát, a to jsem chtěl. Nebyla to lehká práce, ale příjemná ano. Filharmonici jsou velmi flexibilní a za všech okolností se snaží maximálně vycházet vstříc. Toho si velmi vážím. Já sám jsem třeba některé písně přezpíval několikrát, vždycky do podoby, za kterou si stoprocentně stojím. Na tuhle spolupráci budu vždycky rád vzpomínat. Byla to pro mě radost i čest, spolupracovat s českou hudební špičkou.

A portrait of Václav Neckář, an older man with grey hair, wearing a black leather jacket over a patterned shirt. He is looking slightly to the side with a gentle expression. The background is dark.

VÁCLAV NECKÁŘ JÁ TI ZABRINKÁM

Populární zpěvák Václav Neckář baví publikum už neuvěřitelných pětasedesát let! K tomu letos oslavil půlkulaté narozeniny. K oběma jubileím vyšla u Supraphonu dvojdisková kompilace s názvem Já ti zabrnkám – Balady 1965–2017. Nutno připomenout, že celých šedesát pět let má Václav za zády obrovskou oporu – svého bratra Jana. Pomyslnými i skutečnými pódii, a to i těmi nejprestižnějšími z nejprestižnějších, tak spolu brousí už od roku 1953.

► **S oběma jsme se sešli k povídání nad novou kompilací, která samozřejmě nutí k ohlédnutí za všemi těmi plodnými lety.**

Měli jste ambici vrátit se díky tomu- to výběru i k písničkám, které jsou dnes už tak trochu pozapomenuté, a zase je vynést na světlo?

Václav: Ano. Vždyť možná polovinu z nich, možná ještě víc, jsem natočil v minulém století. Na albu jsou ale i písničky, které jsou populární a žádané dodnes.

Jan: My jsme dopředu vůbec netušili, že Supraphon s nabídkou na tento výběr přijde. Když nám pak z vydavatelství poslali první nástřel, k některým písním se nám slovo označení balada nesedlo. Nakonec jsme si ale řekli: proč ne? Vlastně se baladám přibližují. Hlavně ty lyrické. A některé z nich jsou skutečně pozapomenuté, byť krásné. Tak jsme vybrali další, které nám vytanuly v mysli a paměti, a když už jich bylo opravdu hodně, přizvali jsme ke spolupráci Miloše Skalku. Ten nás zná, a dá se říct, že o nás všechno ví. Miloš pak pomohl s konečným výběrem. Vznikla tak, myslíme

si, neobvyklá sestava. Jsou tu vedle sebe lyrické písničky, pomalé, ale i cajdaky, i ty balady. Vzájemně si nevadí, ba naopak, krásně se doplňují.

Mám pocit, že spolu ladí, ať vznikly v polovině šedesátých let nebo vloni. A není to jen díky osobě zpěváka.

Václav: Všechny je zpívám já, ale je to i z jiných důvodů. Všechny ty nahrávky jsou dobré, to platí i o textech. Měl jsem velké štěstí na opravdu prvotřídní spolupracovníky.

Jan: Když se podíváme na Václavův hlas, tak od té první nahrávky z roku 1965 k té poslední z roku 2017 se zase tak moc nezměnil. Nezestárl. Ten komplet tak drží krásně pohromadě.

Ty písničky spojují mimo jiné vkusné a v zásadě moderní aranže, byť při poslechu kompilace kráčíme přes most času, i most, který propojuje autory různých generací.

Václav: Aranže jsem si vždycky hlídal. Jak jsem řekl, měl jsem štěstí i na vynikající aranžéry. Ale obecně – vždycky se kolem mě

pohybovali skvělí kolegové – od skladatelů přes aranžéry a textaře až po muzikanty.

A bylo jich za těch pětadesát let opravdu hodně, od Bohuslava Ondráčka až ke klukům z kapely Umakart...

Václav: Na začátku všeho stál Boban Ondráček. V roce 1964 mě vzal do plzeňské Alfy. Boban napsal i muziku k muzikálu Gentlemani, ten jsme zpívali v Karlíně, premiéra byla v roce 1967. Texty napsal Jan Schneider. Zpívali jsme tu i krásný duet s Evou Pilarovou. Když se Gentlemani rodili, přizvali mě Honza Schneider s Bobanem ke spolupráci, a já jsem jim kecal do scénáře. Hrál jsem postavu Prcka. Když se mě ptali, jestli může Prcek v inscenaci umřít, řekl jsem, že jako herec umírat umím. Vyzkoušel jsem si to třeba i ve filmu Ostře sledované vlaky.

Pomáhaly vám herecké zkušenosti v profesi zpěváka? Na vašem novém výběru jsou v zásadě samé šansony, jeden vedle druhého.

Václav: Samozřejmě. Jsou to příběhy a ty se musejí tak trochu i hrát. Pochopitelně

hodně záleží i na textařích. Zdeněk Rytíř, Jan Schneider, Eduard Krečmar, Michael Prostějovský a další... Některé texty písničků na kompilaci jsou původní, v jiných jde o přebásnění zahraničních autorů. To se týká třeba Cohenovy Suzanne nebo Lady Jane od Rolling Stones. Nádherné věci! A moc rád mám i píseň Cena za místo mezi lidmi. Je ze hry Konvenční vražda, kterou jsme hráli v Divadle Rokoko. Je to příběh kriminálního, který se vrací z vězení do života. V té hře jsem hrál policajta... tedy esenbáka. Hudba Boban Ondráček, text Jan Schneider. Taky nádhra.

Čím dalším jste se řídili při výběru písní na kompilaci Já ti zabrnkám?

Jan: Osobně jsem se řídil především uchem – podle toho, jak jsem si jednotlivé nahrávky pamatoval. Říkal jsem si, jak by asi šly k sobě, kterou zařadit a kterou už ne. Ne všechny písničky se povedly nahrát tak, aby zněly dobře. Po remasteringu vylezou drobné nečistoty nebo záležitosti, které by tam být nemusely. Vybrali jsme tak věci, které k sobě ladí nejen textem a obsahem, ale i muzikantsky, nahrávky, které nakonec zůstaly, se spolu opravdu snoubí. Aranže ►

Foto © Lenka Hrašová

► Václavových písní jsou dělané tak, že se dají poslouchat i dnes, že nezní staře, a jdou zařadit k nahrávkám mnohem mladším.

Václav: Tady došlo k vzácné symbióze: moji muzikanti, aranžéři, komponisté i textaři mi vytvořili tak bohatý repertoár, že se z něj taková kompilace, jako je ta naše nejnovější, dá dát dohromady. To je až neuvěřitelné.

Velkou roli v tom asi hrálo a hraje i přátelství s autory vašich písniček – to se určitě jinak píše i jinak zpívá, když máte s kolegy dobré vztahy!

Václav: Samozřejmě. Jeden příklad. Zdeněk Rytíř mi psal první texty v roce 1965. A Honza Schneider už o rok dřív, to jsem byl ještě v Plzni. Písnička Jen tak, kterou napsal Honza s Bobanem Ondráčkem a kterou jsme natočili v plzeňském rozhlasu, to je vlastně šanson. Byla to první písnička, kterou jsem natočil. Psal se rok 1964. Na desce vyšla v roce 1967.

Jan: Dá se říct, že píseň Jen tak je učebnicový příklad toho, jak by měl šanson vypadat. Jak by měl být napsán, nahrán a prezentován. To byl Vaškův první velký úspěch, po kterém přišly další. V Praze si všimli, že v Plzni vysílají takové skvělé věci – a pozvali Vaška do Rokoka. Tohle byl asi nejdůležitější

okamžik v bráchrově pěvecké kariéře.

Václave, jak vzpomínáte na plzeňské rozhlasové období?

Václav: To bylo moje štěstí. Samozřejmě za to může Boban Ondráček. V plzeňském rozhlasu jsem se vlastně učil pracovat s mikrofonom. Repertoár jsem tehdy zpíval i v angličtině, asi patnáct písní jsem nazpíval anglicky – nebo jsem se o tu angličtinu alespoň snažil.

Jan: Vašek prodal opravdu ohromné množství desek. Už v těch šedesátých letech, v Supraphonu. Bohuslav Ondráček tehdy říkal: Václav Neckář je takový malý hospodářský zázrak!

Václave, na pódiu jste se vždycky hodně hýbal, skákal, běhal... Pomáhal jste si pohybově i ve studiu při nahrávání?

Václav: Asi ano. Často mě zvukaři a režiséři při nahrávání nutili, ať si zuju boty. I ve studiu jsem totiž kopal nohama a podupával si do rytmu. Hodně mých nahrávek proto vzniklo tak, že jsem byl jenom v ponožkách. (smích)

Jan: Nahrávání na desku nebo na pásek je jiná disciplína, než zpívat na koncertě před publikem. Koncert je adrenalin, tam

se vybičujete, ještě dřív, než nastoupíte na pódium. Ve studiu je většinou klid, za sklem jenom zvukař, hudební režisér a občas autoři. Soustředění je pochopitelně stejné, ale chybí tam kontakt s publikem. Když zpíváte nějakou píseň pro někoho, tak tam ten někdo chybí. Musíte si ho představit a tu atmosféru si vytvořit. Což je těžší, než na koncertě.

Na různých pódiih se v různých hudebních žánrech produčujete už pětadesát let. Uvědomujete si tuhle číslouku?

Václav: Tak trochu. Je to neuvěřitelné. V roce 1953 jsem debutoval v divadle v Ústí nad Labem – v opeře! Zpíval jsem tehdy v opeře Guiseppa Verdiho Othello. Pan Verdi napsal do druhého jednání krásný dětský sbor. Dirigent Viktor Málek ale tehdy neměl k dispozici sbor, tak zkusil takovou zajímavou věc: celý dětský sbor jsem zpíval sám. Od té doby jsem sólista. (smích)

Vaše operní kariéra ale netrvala dlouho.

Václav: To je pravda, skončila v roce 1957. To mi bylo čtrnáct a zpíval jsem krásnou árii pasáčka ve třetím jednání Pucciniho Toscy. V operních domech ji většinou zpívají mezzosopranistky, ale pan dirigent Josef Bártl zkusil mě. Bylo

to o to náročnější, že jsem zpíval za scénou, z portálu. Musel jsem tedy zpívat hodně intenzivně, aby mě slyšeli i v poslední řadě na balkóně. Čtrnáctkrát jsem zpíval pasáčka a pak jsem začal mutovat. Odešel mi hlas a od té doby ho hledám.

Jan: Není divu, že po takových výkonech bráchrovi ten hlas odešel. To byl vskutku nadlidský výkon! Nebyl vidět, ale musel zpívat tak, aby přezpíval orchestr, který hrál daleko před ním a blíž k obecenstvu.

Honzo, vy neustále chválíte bratra, přitom jste spolu hudebně propojeni téměř od nepaměti...

Jan: Ano, dá se říct, že jsme oněch pětadesát let na pódiih spolu. Když mi byly čtyři, a bráchrovi skoro deset, dostal jsem k narozeninám harmoniku heligonku a naučil se na ni sám hrát. Od té doby Vaška doprovázím, tehdy jsme zpívali, a to i veřejně, především lidové písničky – české a moravské, možná i slovenské, to už si přesně nepamatuju. Takže to spolu opravdu táhneme už pěkně dlouho. Boban Ondráček s Edou Krečmářem o tom později napsali písničku My to spolu táhnem dál, která je taky na naší nové kompilaci. Profesionálně jsme se propojili v roce 1971. Což je „pouhých“ sedmačtyřicet let.

Václav Neckář & Bacily

RADIM HLADÍK

MIMOŘÁDNÁ VZPOMÍNKA NA 4CD

Necelé dva roky poté, co nás navždy opustil legendární český kytarista Radim Hladík, vychází ve vydavatelství Supraphon velký výběr z jeho hudebního odkazu. Proslul především jako brilantní elektrický a akustický kytarista, byl však také skladatelem, aranžérem, producentem, kapelníkem a člověkem s neúnavnou chutí spolupracovat na zajímavých projektech. Radu z nich se snaží zachytit rozsáhlá kompilace s názvem „Má hra“, nabízející nahrávky z období let 1969 až 2018. Ve speciálním 4CD boxu najdete nahrávky od Blue Effectu až po zcela nově objevené záznamy.

Na kompilaci se zásadním způsobem podílela manželka Radima Hladíka Zlata Hladíková i jeho syn, známý zvukový mistr oceněný čtyřmi Českými lvy, Radim Hladík ml. Ti společně s dcerou Lucií Hladíkovou

a editorem Karlem Deníšem vybírali ze stovek hodin záznamů.

„Výběrem obsahu a sleeve notes přispěl také Pavel Višek, grafikovi Lukáši Fišárkovi radou a ilustracemi prospěl jeho strýc Petr Sís. Mnozí Radimovi spolupracovníci a přátelé umožnili využít méně známé nahrávky nebo vůbec poprvé zveřejněné. Pro všechny zúčastněné to byla srdeční záležitost,“ doplňuje editor Supraphonu Karel Deniš.

Podařilo se vytvořit čtyři dramaturgicky soudržné celky, každý na jednom CD. Jsou to 1. Blue Effect, 2. Spolupráce, 3. Filmy a 4. Projekty. Jde o ukázky z tvorby typově rozmanité. Zásadní je rock, občas s jazzovými vlivy, kvalitní poprock, překvapivý folk, filmová hudba pro slavné i pozapomenuté snímky, scénická divadelní hudba, ambientní a jiné speciální projekty. Šíře Radimova

záběru byla obdivuhodná, rozpoznatelnost jeho hry okamžitá. Právem se tedy 4CD box jmenuje „Má hra“, podle jedné z kytaristových nejslavnějších kompozic. Základ kompilace vznikl již v roce 2016 k Hladíkovým sedmdesátinám, ale on sám přípravy zastavil ve chvíli, kdy cítil, že tuhle práci už nedokončí.

„Je smutné, že dílo se podařilo zrealizovat už bez něj. Je ovšem skvělé, že se to stalo v podobě alespoň naznačující mnohost Radimova talentu,“ uzavírá Karel Deniš.

Při přípravě této kompilace vznikla jako speciální bonus píseň Probuzení. Jedná se o patnáct let starý studiový záznam Radima Hladíka, při kterém vznikl kytarový part a melodie. Letos ji otextoval Michal Hrůza, který ji následně i nazpíval za doprovodu vokálů Pavla Bohatého. Rytmiku natočili

členové poslední sestavy Blue Effect, basista Vojtěch Říha a bubeník Václav Zima.

Vzpomínkový 4CD box bude pokřtěn 2. prosince v divadle Archa na dvou výpravných multimediálních koncertech nazvaných „Vzpomínka na Radima Hladíka“. Na legendárního kytaristu zavzpomínají a poctu mu složí například David Koller a Michal Dvořák z Lucie, Michal Malátný a František Táborský z Chinaski, Michal Prokop nebo Hladíkoví spoluhráči z Matadors a původního Blue Effectu, jako Viktor Sodoma, Karel Kahovec nebo Jiří Kozel. Doprovodí je jádro kapely Blue Effect a další hudební hosté.

Rozsáhlá kompilace Radima Hladíka „Má hra“ vychází ve speciálním 4CD boxu u vydavatelství Supraphon.

Foto © Alan Pajcar

SU6516-2

Supraphononline

EVA OLMEROVÁ

JUBILEJNÍ EDICE LEGENDÁRNÍHO ALBA: ČEKEJ TIŠE

Eva Olmerová – enfant terrible i femme fatale. Žena mnoha tváří. Žena živel. Stylově ne zcela ukotvená, ale ve všech svých podobách výtečná a výjimečná. Její talent byl báječný, osud nelehký. V příštím roce by 21. ledna oslavila 85. narozeniny, odešla však mnohem dříve. Co zůstalo, je její osobitý repertoár, jenž hravě chytí za srdce pamětníky i mladší generaci. Aktuálně to dokazuje reedice vinylového alba Čekej tiše z roku 1983, která v nové zvukové úpravě a grafickém ztvárnění vychází na CD, LP i digitálně 9. listopadu u Supraphonu, navíc doplněna šesticí bonusových písní.

„Hlas Evy Olmerové se zadře pod kůži, drsný, divoký a zase tak strašlivě unavený, bezbranný a popleněný. Je v něm všechno, co jí život dal a vzal. Je svá, opravdová a nelze jí zasahovat do zpívání ani do života.

Neoplývá pěveckou technikou, poměrně malý rozsah jejího charakteristicky zabarveného hlasu neumožňuje efektní kantilenu. Umí však dát tomu, co zpívá, neopakovatelnou náladu. Má neomylný cit pro duši písničky. Eva Olmerová nejde k mikrofonu odepívat, ale vyjádřit svůj pocit,“ napsal v roce 1983 Arne Vanderka ve svém textu pro původní vydání LP Čekej tiše. Jeho slova skvěle vystihují charakter Olmerové nejen coby zpěvačky, ale i ženy jako takové.

Ač jí osud a dějinné události nepřály (být vnučkou spolupracovníka prezidenta Edvarda Beneše a ještě k tomu neteří pilota československé perutě RAF, představovalo ve své době neopustitelné „hříchy“), její talent, vůle a velký, byť značně syrový hlas jí přes všechny překážky vynesly statut svébytné divy. Dívky, jež se nenechávají svazovat

trendy ani nařízením a je vždy především sama sebou.

Čtrnáctka skladeb, obsažených na původním vydání Čekej tiše, je jakýmsi pomyslným výběrem toho nej z období let 1968 až 1983. Najdeme tu Olmerové nejslavnější písně s texty Jiřího Grossmanna nebo Aidy Brumovské. Nechybí temný bluesový repertoár skladatele/textaře Josefa Kainara, lehký jazzík kamaráda Luďka Hulana či slavný tradiční O, Happy Day s textem Zdeňka Borovce. Doplněním obrazu hlasové, frázování a celkově mimořádné zpěvačky je původně Piafové Non, je ne regrette rien, v českém překladu Ronalda Krause jako Jdou, léta jdou.

Mezi bonusovou šesticí skladeb, která – jak píše Pavel Višek v bookletu reedice – „zaplňuje několik bílých míst“ její sestavy“, pak

uslyšíme scatovou legráčku s Jiřím Suchým na téma Muž a žena, semaforové Slunce zhaslo dojetím, dva kousky trampského písničkáře Jarky Mottla nebo připomínku skutečnosti, že Eva Olmerová se skvěle popasovala i s repertoárem Traditional Jazz Studia.

Stylový obal 3. dílny Karla Halouna a Luďka Kubíka tak skrývá to nejpodstatnější z Olmerové repertoáru šedesátých a sedmdesátých let. Je to výběr zásadních písniček pro nejširší okruh hudebních fanoušků, v mnoha případech na první poslech, v těch ostatních pak povědomě znějících nejen všem pamětníkům. Je to hold dámě, která se nesmazatelným písmem zapsala do historie české hudební scény i srdcí a myslí muzikantů, hudebních kritiků i samotných posluchačů.

Foto © Milan Wagner

MILOSLAV ŠIMEK A LUDĚK SOBOTA

VYŠEL VZPOMÍNKOVÝ KOMPLET SLAVNÝCH NAHRÁVEK I RARIT

Na konci listopadu vydal Supraphon velký komplet nahrávek Miloslava Šimka a Ludka Soboty z let 1977 až 1983. Kolekce 10 CD zaznamenává vývoj humoru těchto dvou významných představitelů české komiky z konce sedmdesátých a začátku osmdesátých let. Posлуhači dostanou k poslechu nejen oblíbená a dnes již klasická humorná vystoupení, ale rovněž i dosud nezveřejněné archivní objevy.

Titul Šimek & Sobotka Komplet 1977–1983 – Klasika a objevy navazuje na předchozí CD boxy Šimek & Grossmann (vyšel 2013) a Šimek & Sobotka & Nárožný (vyšel 2015). Zachycuje vývoj humoru Miloslava Šimka a jeho divadelní skupiny v letech 1977–1983, v němž došlo k postupnému přerodu společné komické trojice s Petrem Nárožným ve dvojici Šimek & Sobotka, kteří se v této době pokoušejí znovu definovat své autorské a interpretační partnerství. Na deseti CD se může nyní posluchač přesvědčit, že Šimek a Sobotka byli ve své době respektováni jako nositelé originálního

a nápaditého humoru a jako takoví účinkovali nejen v divadle Semafor, ale objevovali se i v různých televizních pořadech a na gramofonových deskách. Odtud také pocházejí záznamy použité na kompletu. Producentka edice mluveného slova vydavatelství Supraphon Naďa Dvorská k tomu uvedla: „Cílem výsledné kompilace není jen záznam situační komiky a svědectví o rozvoji bravurního humoru obou protagonistů. Jde i o zachycení atmosféry doby v tématech, jimiž bavili své publikum, a v hudebním doprovodu, tedy v písniích zpěváků, kteří patřili k jejich stálému přátelskému týmu.“

Na otázku, co bylo při sestavování kompletu nahrávek Miloslava Šimka a Ludka Soboty nejpřekvapivější, odpověděl jeden z kompilátorů Lukáš Sýkora: „Divadelní éru Š+S z tohoto období jsem měl poměrně zmapovanou již předtím, ale dost mě překvapil rozsah jejich prací pro televizi, kde se podařilo najít opravdové unikáty. Trošku složitější byla práce na divadelním představení Celaskon a Cyankáli. Jde o poslední hru trojice Šimek – Sobotka – Nárožný a završuje jejich snahu vymanit se z původního konceptu pásma písniček a scének a posunout se k celistvějšímu divadelnímu útvaru. Hra obsahuje poměrně

dost vizuálních gagů, a museli jsme ji tedy v řadě míst prokrátit a upravit tak, aby byla srozumitelná i při pouhém poslechu.“

K tomu, zda se podařilo při sestavení Šimek & Sobotka Komplet 1977–1983 – Klasika a objevy nalézt i nějakou raritu, uvedl Jan Richter, vůdčí osobnost v týmu tvůrců výběru: „Těch rarit by se na kompletu našlo víc. Asi nejvíc mě zaujal dochovaný záznam vystoupení Ludka Soboty na Děčinské kotvě z roku 1980, včetně písničky Běžec dlouhých tratí, kterou tam vtipně zazpíval. Za zmínku také stojí setkání Šimka se Sobotou na jazzovém parníku v pořadu Výlet pro dva.“

Foto © Milan Wagner

SU6474-2

Supraphonline

KDO ZACHRÁNÍ PIŽDUCHA?

Skvělá sestava prvotřídních herců, které jsme vidali v televizní taneční soutěži StarDance, se sešla při načítání nové audioknihy Kdo Zachrání Pižducha? Je to zábavné poslouchání pro děti i dospělé. Bezmála dvacítka vtipných, krásnou češtinou napsaných pohádek vzešlých z pera Zuzany a Jana Onderových potěší bez rozdílu všechny. O přílehavou muziku se postaral Radek Banga. Povídáme si právě s ním a s Janem Onderem, jednou z hvězd zmíněného pořadu StarDance.

Honzo, psali jste s mámou pohádky společně nebo každý zvlášť ty svoje?

J. O.: Každý jsme psali své pohádky zvlášť. První pohádku jsem napsal já, a mamce jako inteligentní a schopné ženě jsem ji přečetl. Moc se jí líbila. Chtěla mě trumfnout, tak napsala jako další svoji pohádku. Takhle jsme se střídali, až vzniklo sedmnáct pohádek pro knížku i audioknihu. Určitě jsme nepsali spolu, ale vzájemně jsme si svoje dílka četli a konzultovali.

Vaše maminka je psycholožka. Hraje u jejího psaní tahle profese roli? Jinými slovy – vypadaly by ty pohádky jinak, kdyby psycholožkou nebyla?

J. O.: Ona se dětmi zabývá celý život. Kromě jiného je i doktorka pedagogiky, učitelka, psychoterapeutka a tak dál. Témata psychologie a přemýšlení sám nad sebou se tak u nás doma točí už od mého malička. Psychologem je i můj brácha. Ale k těm pohádkám. Myslím si, že nejsou psychologické, ale jsou naučné. S moderním poučením. Hlavně jsou to ale jsou fajnové příběhy. O to šlo.

Na nahrávce se sešla opravdu skvělá sestava herců. Kdo a podle čeho je vybíral?

J. O.: To celé vzniklo u Bangů. A Radkova žena Verča, protože je velmi schopná, celou věc zprodukovala a zorganizovala. Výběr čtoucí herců byl docela jasný. S kolegy ze Stardance máme skvělou partu. Danu Batulkovou miluju, často a rádi se setkáváme. V přátelském týmu jsme s Radkem Bangou. Oslovil jsem samozřejmě i svoji přítelkyni Lumíru Přichystalovou, která je výborná herečka. Máme rádi Lukáše Pavláška a Jirku

Dvořáka. Ten tým jsme tedy sestavili velice nenásilně. Hlavně z lidí, které máme rádi, kterým věříme a o kterých víme, že umějí mluvit a mají laskavý a vřelý hlas.

Radku, dostal jste jako první nabídku na muziku, na načtení pohádky, nebo obě najednou?

R. B.: Šlo to přirozenou cestou. S Verčou jsme si jednoho večera řekli, že by bylo fajn dodat audioknize atmosféru i pomocí hudby. Současně mě Honza oslovil s tím, abych i četl – aspoň jednu pohádku. ►

Foto © Lukáš Kadeřábek

► Nechtělo se mi do toho, ale nakonec to snad vyšlo dobře.

V pohádkách zaznamenaných na audioknize vystupuje spousta zvířátek. Měl jste při komponování pro každé z nich konkrétní hudební motiv nebo jste skládal, jak vás zrovna napadlo?

R. B.: Když jsme si vymysleli, že k audioknize napíšu hudbu, ještě jsem nevěděl, co mě čeká. Ta plocha je opravdu velká. Navíc bylo důležité nerozbit atmosféru. Každou pohádku jsem si tak samozřejmě nejdřív musel poslechnout nebo přečíst, vychytat atmosféru a s citem vybírat zvuky. Hudba u pohádky Jak zlatá rybka podváděla, měla třeba znít jako voda. A to je ohromně těžké!

J. O.: Ale povedlo se. Radek na hudbě intenzivně pracoval déle než měsíc, a výsledek potvrdil, jak univerzální a všestranný je muzikant.

Na audioknize zní hudba od začátku do konce, pod celým čtením. To není u audioknih úplně obvyklé!

R. B.: Já miluju staré Večerníčky,

opravdu moc. V nich každá pohádka, každé vyprávění mělo hudbu. Pro mě jde hudba a vyprávění ruku v ruce. Chtěl jsem proto, aby naše audiokniha zněla jako staré Večerníčky, čemuž pomáhá právě ta muzika.

Radku, berete práci na Pižďuchovi jako mezistupeň k vašemu snu napsat hudbu k celovečernímu filmu?

R. B.: Trochu ano, i když tu není obraz. A rozmáchl jsem se! Mohl jsem v té muzice udělat nějaké pauzy, ale řekl jsem si: ne, muzika bude všude!

Mluvili jsme o starých Večerníčkách. Když jsem, Honzo, viděl ilustrace vaší maminky, připomenuly mi estetiku nebo ducha Pohádek ovčí babičky...

J. O.: Pro mě jsou mamincina dílka dennodenní záležitostí. Ona kreslila odjakživa, jednak pro nás, děti, jednak pro své přátele. Když jsem začal řešit nejdřív tištěnou knihu a pak audioknihu, bylo mi jasné, že je podbarví právě maminciny obrazy. Nádherné, tak trochu naivní umění, veselá a dobrosrdečná.

R. B.: A dám vám za pravdu – když se

na ty ilustrace dívám, opravdu ty staré Večerníčky připomínají.

U nahrávky jste oba dva uvedeni i jako režiséři. Byli jste režisérský tandem typu pánů Kádára a Klose?

J. O.: To určitě ne, Radek byl mnohem výraznějším režisérem, než já, a to i technicky. Já jsem se podílel na rozdělení pohádek mezi jednotlivé herce a řekl jsem jim, o čem která pohádka je. Ve studiu pak režíroval, přesně a přísně, hlavně Radek.

Radku, jak se taková sestava herců režíruje?

R. B.: Někteří velmi snadno. Jirka Dvořák, Lumíra Přichystalová nebo Dana Batulková jsou profici, kteří umí. Ale hezký hlas má i Honza!

J. O.: I Radek načel svoji pohádku skvěle. Ostatně – kdo jiný by měl namlouvat zlého Pižďucha, než právě on?

R. B.: Nejzajímavější natáčení bylo s Lukášem Pavláskem. Ten si to říkal úplně po svém, svébytně, byl nadupaný. Stejně jako ve StarDance. Tak jsem ho nechal.

J. O.: Zajímavé bylo i to, že moje

maminka si své pohádky načítala za přítomnosti své sestry, mojí tety Marti. A moje přítelkyně Lumíra si do věci nenechala mluvit. Koneckonců – víte, jak to ve vztazích chodí!

V případě vaší maminky se vlastně jedná o autorské čtení...

J. O.: Ano, ona načítala pohádky, které sama napsala. K tomu řeknu jednu vzpomínku. Když jsme byli malí, načítala nám naše maminka během nočních směn v nějakém internátě pohádky na kazety. My jsme byli s bráchou zvyklí, že nám maminka čte před spaním pohádky. Když měla tu noční a nebyla doma, pouštěl nám táta od mámy načtené pohádky z těch kazet. Její čtení mě tak provází celý život.

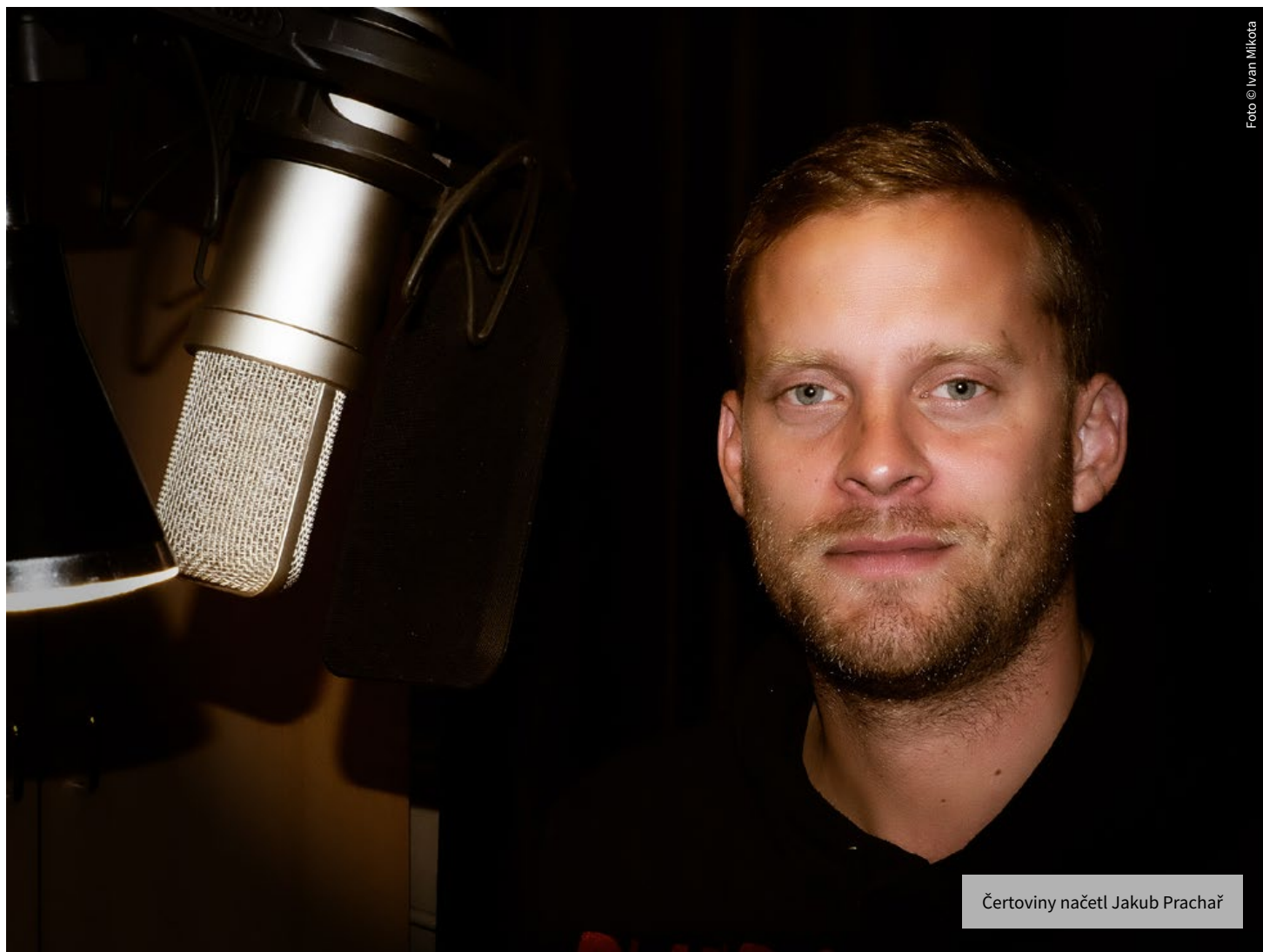
Při poslechu desky mám pocit, že herci čtou před publikem; jsou opravdu autentičtí a bezprostřední. Měli jste ve studiu nějaké posluchače?

J. O.: Měli jsme tam psa, vlastně velkého pejska manželů Bangových. Ten navíc pilně hlídal: když chtěl někdo přijít do nahrávací místnosti, málem ho zakousnul. Četli jsme to tedy jemu.

Foto © Lukáš Kaderáček

Banga, Pavlásek, Batulková, Onder, Přichystalová

Čertoviny načetl Jakub Prachař

NADÍLKA AUDIOKNIH O ČERTECH I O VÁNOCÍCH

Vydavatelství Supraphon přichystalo pro letošní adventní období hned několik audioknih, které by mohly malým i velkým posluchačům zpříjemnit období očekávání příchodu Vánoc. A protože se pomalu blíží mikulášský večer a děti se určitě těší na nadílku s cukrovím a také na pořádný mikulášský šrumeč a veselí, připravil Supraphon speciální audioknihu pro ty, které možná více než Mikuláš baví vychytralý čert. Audiokniha Nejlepší pohádky o čertech obsahuje klasické i převyprávěné filmové pohádky, v nichž vystupují čerti v rolích ochránců spravedlnosti a dobra. „Audiokniha obsahuje klasické pohádky z archivu Supraphonu a nově nahrané příběhy podle

oblíbených filmů S čerty nejsou žerty a Čertoviny. Uslýšíte známé pohádky z díla Boženy Němcové Čert a Káča, Čertův švagr, z lidových pramenů pak Švec a čert a Čertův mlýn, vše namluveno řadou oblíbených herců,“ uvedla producentka mluveného slova Supraphonu Naďa Dvorská.

Audiokniha Nejlepší pohádky o čertech obsahuje i novou nahrávku, která byla napsána podle scénáře posledního pohádkového filmu Zdeňka Trošky Čertoviny. Pro Supraphon ji načetl jeden z hlavních představitelů Jakub Prachař, který k tomu poznamenal: „Na čertech je dobré, že i když jsou sice ve službách zla, tak ve skutečnosti ti pomáhají dobrou odhalit podvodníky,

šejdře, ziskuchtivce a zloděje. Při této službě se sami občas dostanou do úzkých, protože je někteří chytráci přelstí, ale nakonec je vždy zlo spravedlivě potrestáno. Bylo by hezké, kdyby tomu tak bylo i mimo pohádkový svět!“ Audiokniha Nejlepší pohádky o čertech vychází v těchto dnech na CD i v digitálních formátech.

Supraphon také nyní vydal 2CD Adventní pohádkový kalendář, který obsahuje 24 pohádek pro vánoční čas. Na každý den je tu připravená jedna pohádka, od 1. prosince až do Štědrého dne! Klasické české pohádky a také pohádky s vánoční a zimní tematikou interpretuje řada skvělých herců, jako například Viktor Preiss, Luděk Munzar, Jana

Hlaváčová, Václav Vydra, Jana Boušková a Otakar Brousek.

Trojlistek tipů pro adventní poslouchání zdobí Velká vánoční audiokniha. Jde o vyprávění Josefa Somra o vánočních zvycích a tradicích s koledami. Oblíbený herec poutavě vypráví o významu jednotlivých svátků, o původu vánočního stromku i dárků, o vánočních pokrmech u nás i ve světě, ale i příběhy, které zajímavou a laskavou formou pojednávají o všech tématech patřících k Vánocům. Povídání trvající bezmála čtyři hodiny podbarvují nejznámější koledy.

V rámci vánoční nabídky připomínáme i album s Hurvínkem.

SU6472-2

Supraphonline

55306-2

Supraphonline

SU 6473-2

Supraphonline

SU6459-2

Supraphonline

DVOŘÁKOVO KLAVÍRNÍ KVARTETO

PRVNÍ ALBUM U SUPRAPHONU!

Dvořákovo klavírní kvarteto, ač vzniklo teprve před několika lety, se velmi rychle zařadilo mezi přední české komorní soubory. Klaviristka Slávka Vernerová Pěchočová, houslista Štěpán Pražák, violista Petr Verner a violoncellista Jan Žďanský se úspěšně věnují komorní hudbě už řadu let, jednotlivě i společně. Jako Dvořákovo klavírní kvarteto začali vystupovat poté, co užívání jména slavného skladatele dostali svolení od jeho přímého potomka, pana Antonína Dvořáka III. Soubor navazuje na silnou tradici svých velkých učitelů – Ivana Moravce, Josefa Vlacha či Milana Škampy. Pro svůj debut na CD zvolili skladby svého erbovního Antonína Dvořáka. Ve svých nových nahrávkách klavírních kvartetů představují Dvořáka v nejlepším smyslu slova tradičního a promyšleného.

Pane, Vernere, můžete prozradit, zda bylo už od začátku jasné, že pro supraphonský debut vyberete právě dvořákovský komplet pro klavírní kvarteto?

My jsme s nahráváním rozhodně nechtěli pospíchat. Když jsme vůbec začali

uvažovat o nahrání našeho prvního CD, byli jsme si pouze jisti, že na něm bude druhý z Dvořákových kvartetů, op. 87, který jsme zpočátku spíše zamýšleli doplnit slavným kvartetem op. 25 Johanna Brahmsa. Nicméně tato volba došla změny společně s naším studiem a stále intenzivnějším vhlédem do prvního Dvořákovského kvartetu op. 23. Postupně jsme si ho nesmírně oblíbili a zamilovali. Proto nakonec zvítězila tato „čistá“ dramaturgie. Nicméně v době tohoto rozhodování jsme ještě samozřejmě vůbec netušili, že CD nakonec vyjde u Supraphonu. To je skutečnost, ze které máme opravdu velkou radost.

Jak psal Antonín Dvořák právě pro toto nástrojové obsazení?

Antonín Dvořák žil celý svůj umělecký život. Neustále přicházel s úžasnějšími a geniálnějšími kompozicemi. Nicméně od jeho opusu 9 už u něj slabší skladbu nenajdeme. Ranější díla jsou mnohdy ke škodě méně uváděny prostě proto, že napsal té nádherné komorní hudby tak velké množství. Klavírní kvartet op. 23 už nese veškeré znaky jeho mistrovství. Však ho komponoval vzápětí

po své půvabné smyčcové serenádě. V té době již Dvořák konečně pocítil chuť úspěchu. Kvartet je plný vznětů a mladické odvahy a síly. Stylově je to ovšem v náladě i formě zcela jiný Dvořák, nežli jeho daleko častěji uváděný op. 87, komponovaný společně s osmou symfonií, tedy na dohled pomyslného vrcholu celého díla. Oba kvartety jsou tedy zcela jasně a rozpoznatelně ve dvořákovském hávu a přesto jsou kouzelně kontrastní.

Je možné označit některého ze členů tělesa jako „šéfa souboru“?

Osobně si myslím, že by vedení klavírního kvarteta vždy mělo vycházet z osobnosti klaviristy, který by měl být jako přes „bluetooth“ napojený na primária. Ten musí tu a tam převzít pomyslné žezlo a být zcela rovnocenně výrazný. V našem pojetí má skutečně přirozeně dominantní úlohu klavír. Je to umožněno osobností Slávky Vernerové – Pěchočové, která má kromě perfektního ovládnutí svého nástroje také schopnosti přemýšlivého analytického hudebníka s vytříbeným vkusem. To ale neznamená, že bychom

my ostatní neměli prostor pro své podněty a inspirace. Kvartet tvoří čtyři silné a zkušené osobnosti.

Zní Dvořákovy kvartety pravidelně na vašich koncertech?

Ano, hrajeme je velmi často. A myslím si, že oba kvartety mohou znít na koncertě vedle sebe. Už jsme to tak párkrát udělali a já bych si přál, aby se toto provádění obou kvartetů stalo častějším. Vzhledem k tomu, že obě díla dělí rozestup mnoha let, tak jsou to, jak už jsem řekl, pro publikum dvě osvěžujícím způsobem kontrastní dvořákovská díla.

Jaký Váš kmenový repertoár? Jaké díla hrajete nejčastěji?

Program obvykle stavíme řekněme „klasicky“. V úvodu koncertu nejčastěji hrajeme hudbu klasicismu (Mozart, Beethoven) a poté se snažíme posluchačům představovat nové skladby. Je jich už asi šest, které soudobí čeští skladatelé napsali dokonce přímo pro nás. A pak rádi hrajeme velká romantická díla, ať už je to třeba Schumann, Brahms nebo právě Dvořák. Máme rádi

Foto © Petra Hájská

► i neotřelé dramaturgické počiny. Například na Pražském Jaru jsme uvedli neznámý, ale nádherný impresionistický kvartet francouzské skladatelky Mel Bonis.

Můžete představit své hudební kolegy?

Ano, velmi rád. Začnu pochopitelně u dámy, kterou již jsem zmínil – klavíristka Slávka Vernerová - Pěchočová je především špičková sólistka a komorní hráčka, která je často zvána ke spolupráci s předními orchestry i komorními soubory. Její hra v sobě

nese cenný vklad mnohaletého školení legendárního profesora Ivana Moravce. On si ji skutečně velice vážil a hovořil o ní s tak mimořádným uznáním, že to zde vlastně ani nesmím konkrétně sdělit, ačkoliv jsem od něj ta upřímná slova mnohokrát osobně slyšel. Slávka je velice skromná a nikdy a nikde by takovou chválu o sobě nevyřkla ani neschválila.

Na violoncello hraje Jan Ždánský, který působí jak u nás, tak v Rakousku – muž mnoha talentů a pronikavého intelektu. Je nejen výborným hráčem, ale i organizátorem

a sběratelem. V našem kvartetu je i jakýmsi „kontrolorem“ hudebního pořádku, což je moc důležité a potřebné.

Na pozici primária působí houslista Štěpán Pražák. Poznal jsem ho již před mnoha lety jako pozoruhodného, emocionálně bohatého primária smyčcového kvarteta. Velice si s ním umělecky rozumím a jsem šťastný, že spolu nyní hrajeme ve Dvořákově klavírním kvartetu. V souboru, který jsem si před lety vysnil a který považuji za své „milované dítě“.

Jaké koncerty Vás v nejbližší době čekají, a na které se nejvíce těšíte?

Čekají nás koncerty v Čechách, Německu a Rakousku. Velice se těšíme zejména na koncert, který zahrajeme na jaře v rámci Českého spolku pro komorní hudbu. Na příští sezónu jsou pak v jednání koncerty v Kanadě, Francii a opět v Británii. Chci ale říci, že každý koncert je pro nás velkou radostí a nepřemýšlíme nad tím, jak prestižní pódium to je.

SU4257-2

Supraphononline

Foto © Petra Haiská

REDAKCE: Vladan Drvota, Lukáš Kadeřábek, Marek Šulc, Tomáš Pilát a David Landštof / grafická úprava: Marek Šmidrkal

KONTAKT: SUPRAPHON, a.s., Palackého 740/1, 112 99 Praha 1, tel. (+420) 221 966 604, fax (+420) 221 966 630
promotion: promo@supraphon.cz; obchodní oddělení: obchod@supraphon.cz

www.youtube.com/supraphon

www.facebook.com/Supraphon

www.plus.google.com/+supraphon/

www.supraphon.cz